

Axier Lopez ARGIAko kazetaria Nafarroako Legebiltzarrean izan da Mozal Legearen ondorioz jasotako isunaren berri ematen. Alderdi politiko guztietako ordezkariak izan dira, UPN eta PPkoak izan ezik.

Mozal Legea ez aplikatzeko eskatu dio Axier Lopezek Nafarroako Gobernuari

Xabier Letona

@xletona

Lan saioa EH Bilduren eskariz egin da eta Foru Gobernua babesten duten alderdien sostengua ere izan du: Geroa Bai, Ahal Dugu eta Ezkerra. PSN ere lan saioan izan da eta UPN eta PPko ordezkariak ez dira agertu. Saioa hasi eta berehala Ana Beltrán PPko parlamentariak aretoko atea ireki du, ikusi du nortzuk ziren barnean eta ez da sartu. “UPNkoak ez daudenez, ez da sartu”, aipatu dute saioaren amaieran hainbat parlamentarik.

Lopezek eskerrak eman dizkio Nafarroako Legebiltzarrari ARGIA bertan egoteko aukera emateagatik. Isuna nola iritsi zitzaion azaldu du grafikoki. Lehenago Aho-tsa.info-ri egindako mehatxua eta ARGIAri jarritako isuna ez direla kasualitateak eta, besteak beste, kazetaritza independentea zigortu nahi dela aipatu du. ARGIAk isunaren aurrean helegitea jarri duela, ez duela ordainduko eta Mozal Legea desobeditzeko hamaika arrazoi daudela azaldu du.

Mozal Legearen hainbat alor aipatu ditu ondoren: legeak indefinizio maila handia duela eta poliziari arbitraritasunez aritzeko aukera ematen diola; epai-leak ez duela parte hartzen eta, beraz, babesgabe uzten duela kazetaria eta herritarra; eta funtsean, legea injustua dela,

giza eskubideak urratzen dituelako, besteak beste, adierazpen askatasuna eta informazio eskubidea. “601 euro ez da asko –azaldu du Lopezek–, baina honen atzean dagoena oso larria da”. Horregatik, Mozal Legeari “erantzun kolektiboa” eman behar zaiola azpimarratu du. Lopezek hiru eskari egin dizkie Nafarroko Legebiltzarreko ordezkariari: Mozal Legearen aurkako jarrera publikoki adieraztea; lege honen aplikazioa berriz ematekotan, salaketa publikoa egin eta zigortuari babesa adieraztea; eta Nafarroako Gobernuak Mozal Legea ez aplikatzeko konpromisoa bere egitea.

EH Bilduko Bakartxo Ruizek hartu du hitza eta ARGIA eta Lopezi sostengua adierazi eta gero, gogor gaitzetsi du UPN eta PP lan saiora ez agertzea. Geroa Bai eta Maria Solanak ere taldearen elkartasuna agertu die astekariari eta Lopezi. Podemoseko parlamentari Rubén Belascok gogor salatu du Mozal Legea eta bereziki azpimarratu du bere arbitrariedade maila, poliziaren esku uzten duela zigorrak jartzeko aukera. Izquierda-Ezkerrako Jose Miguel Nuñek aurrekoen bide beretik jo du elkartasun adierazpen eta legearen salaketari dagokienez. PSNko ordezkari Inma Juriorentzat, “legea susmoetan oinarritzen da, poliziari botere gehiegi ematen dio eta disidentea zigortu nahi da”.

EKONOMIAREN TALAIAN

ELA eta LABen arteko konbergentzia, egiteke

Juan Mari Arregi

Maiatzaren Lehenean sindikatuek bidalitako mezuen artean bi nabarmendu daitezke: lan prekarietatearen kontrako borroka eta sindikatuen ekintza bateratuaren beharra, borroka hori eraginkorra izan dadin. CCOO eta UGTren arteko ekintza bateratua badago, Gasteizko Mercedesen moduko salbuespen batzuk kenduta. Sindikatu abertzaleen artekoa ordea, ELA eta LABen artekoa nagusi, oraindik oso urrun dago, kasu jakin batzuetan izan ezik. Zerbait larria badago sindikatu abertzaleen artean, norbere aldetik eta 1995etik batasun hori aldarrikatzen ari eta horretara iristen ez badira.

Espetxean dagoen Rafa Diez Usabiaga LABen idazkari nagusi ohiak, Maiatzaren Lehenaren bueltan inoiz baino indar handiagoz defendatu eta eskatu du ELAekin konbergentzia hori. Sindikalgintza abertzaleak ausera izan behar duela dio Diezek: “Ekintza batasunak ezin du noraezean ibili koiuntura edo gai zehatzen bueltan, horizonte taktiko eta estrategiko sendoak behar ditu, gure militantzia eta afiliazio kapital humanoa modu eraginkorrean finkatu eta aktibatzeke. (...) Ekintza batasuna ez da aukera politiko bat edo taktika sindikal bat (...), sindikalgintza abertzalean dagoen behar kolektiboa da, Euskal Herrian datorren hamarkadan izango ditugun erronkei aurre egiteko”. ELAko idazkari nagusi Adolfo Muñozek, bestalde, esan zuen ELA-LAB aliantzaren potentzialtasuna ez ikustea “miopia ikaragarria” dela: “Klase eta nazio gatazkak sindikalgintza abertzalea interpelatu du, elkarrekin lan egin dezagun”.

1995etik sindikatuak konbergentzia horren alde badaude, euskal langileriarekiko arrotza den beste interesik ote dago konpromiso hori hitz soiletatik harago egikaritu ez dadin?